

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

တိမ်တွေပြိုတဲ့မြေ

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

‘ပုသိမ်တိုင်းဆေးရုံကြီး’

အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းနှင့် မို့ လူနာတွေကလည်း အများအပြား။ ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေကလည်း အများကြီး။ ဆေးဆိုင်တွေကလည်း ဆေးရုံထဲမှာ ရော ဆေးရုံရှေ့ အနီးဆုံးမှာ ပါ အများ အပြား။ ဝက်ပါထဲ ရောက်နေသည့် နှယ်။

အဲဒီဝက်ပါထဲမှာ မွန်းကျပ် လောင်မြိုက်နေရသူကတော့ ခိုင်ဝတ်မှုန်ဆိုသည့် မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ပါ။ သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း ရန်သူတွေလက်မှ လွတ်အောင် ထွက်ပြေးလာကြရင်း လမ်းခရီးမှာ အမေက နှလုံးသမားမို့ ရုတ်တရက် လေဖြတ်သွားသဖြင့် တည်းခိုခန်းမှ တစ်ဆင့် ဆေးရုံသို့ အပြေးရောက်လာကြခြင်းပါပေ။

ခရီးသွားတွေမို့ (တစ်နည်းအားဖြင့်) ဒုက္ခသည် တွေမို့ ဆောင်းတွင်းကြီးထဲ စောင်မပါ ခြင်ထောင်မပါ ဖျာမပါရသည့် ကြားထဲ ယုတ်စွအဆုံး ငွေကအစမပါ။

ဆေးရုံဆေးခန်း တက်ရသည် ဆိုကတည်းက ငွေကုန်ရမည်မှန်း သိပေမယ့် အရေးပေါ်လူနာမို့ ခိုင်ဝတ်မှုန်နှင့် ဒေါ်ခင်မေအေးတို့ သားအမိမှာ ဘာမှ မပြည့်စုံပါ။

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် မိခင်ကိုကြည့်မိရင်း စောစောက ဆရာဝန် ဆ

ရာမတွေ လာကြည့်ပြီး ထိုးဆေး သောက်ဆေးနှင့် လိုအပ်သည့် ဝယ်ရမည့် စာရင်းစာရွက်လေးကို ကြည့်၏။ အချိန်ကလည်း ညကိုးနာရီကျော် နေပေပြီ။

တည်းခိုခန်းမှာ အမေ လေဖြတ်ကတည်းက ရှစ်နာရီ။ ဆိုက်ကားခေါ်ပြီး ဆေးရုံပြေးလာခဲ့သည် မို့ ယခု ကိုးနာရီကျော် ဆယ်နာရီထိုးပေပြီ။

ခိုင်ဝတ်မှုန်၏ လည်ပင်းမှာ တစ်ကျပ်သား ဘတ်ကြိုးလေး ရှိပေမယ့် ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်ထွက်ပြီး ဘယ်သူ့ရောင်းရမှာ လဲ။ ခရီးသွားတွေမို့ ဒီမြို့မှာ ရွှေဆိုင် အပေါင်ဆိုင် ဘယ်အနားရှိမှန်းလည်း ခိုင်ဝတ်မှုန်မသိ။

ဆေးရုံတင်ပေါ်မှာ အခင်းမရှိ ခေါင်းအုံးမရှိ စောင်မရှိနှင့် ဒီအတိုင်း လဲလျောင်းနေရရှာသည့် မိခင်ကိုကြည့်ပြီး သူမ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင် စီးကျနေတော့၊ ဘေးနားမှ ထူထူထောင်ထောင် လူနာနှင့် လူနာရှင် တွေခမျာ မနေသာ။

"ညီမလေး၊ ဘယ်ကလာတက်ရတာလဲ။ အဖော်တွေ မပါဘူးလား။ ဘာအကူအညီလိုသလဲ ... ပြောလေ"

"ကျွန်မ ... ကျွန်မတို့ ခရီးသွားရင်းလာရင်း ဖြစ်ရတာပါရှင်။ ဘာပစ္စည်းမှ မပါပါဘူး။ ငွေလည်း မရှိပါဘူး။ ကျွန်မ ဆွဲကြိုးလေး ရောင်းချင်ပါတယ်ရှင်။ ဘယ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြပေးကြပါလားရှင်"

မျက်ရည်သုတ်ရင်း သူမ ရှင်းပြတော့ ဘေးမှ လူတွေ ခေါင်းကုတ်သွား၏။

"ငွေကတော့ တို့ တွေလည်း များများ မပါဘူး။ ရွှေရောင်းဖို့ ဆိုတာ

လည်း မနက်ကျမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒီလိုလုပ် ညီမ၊ ဒီက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ယောက် လက်မှတ်ထိုးပေးရင် ဒီကဆေးဆိုင်တွေအားလုံး အကြွေးပေးတယ်။ ပြီးမှ ဆပ်ပေါ့။ စောင်နဲ့ ခေါင်းအုံးကတော့ အစ်ကိုတို့ မျှပေးပါမယ်"

ဘေးမှ ပေးသည့် သင်ဖြူ၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်တို့ နှင့် ခုတင်မှာ ပြုပြင်လိုက်ကြပြီးမှ အမေ့ကို ခိုင်ဝတ်မှုန် နေရာချရသည် ။

"ဒါဆိုလည်း အမေ့ကို ခဏကြည့်ထားပေးကြပါနော်။ ကျွန်မ အမြန်ဆုံး ပြန်လာပါမယ်နော်"

ရောဂါကြောင့် ဘာမှ မလုပ်နိုင် မသိနိုင်ရှာတော့သည့် အသည်းအသန် မိခင်ကို ထားခဲ့ပြီး၊ ရင်ထဲမှ သောကတွေနှင့် ခိုင်ဝတ်မှုန် တစ်ဖက်ခန်း ဆရာဝန် ဆရာမများ ရှိရာ အခန်းသို့ အတင်းဝင်ရသည် ။

သူမ ရ င်ထဲ မှာ အမေ့အတွက် သောကပရိဒေဝတွေသာ ကြီးစိုးနေသဖြင့် ယခုမှ မြင်ဖူးသည့် ဆရာဝန်တွေ ဆရာမတွေပေမယ့် ရှက်လည်း မရှက်နိုင်၊ ကြောက်လည်း မကြောက်နိုင်တော့ပါ။

"ဆရာမရယ်၊ ဆရာမတို့ ဝယ်ခိုင်းတဲ့ ဆေးတွေအတွက် လောလောဆယ် ငွေမရှိသေးလို့ ဆေးအကြွေးရောင်းဖို့ လက်မှတ်ထိုးပေးပါရှင်။ ကျွန်မ ... ကျွန်မ ဒီဆွဲကြိုး အပေါင်ပေးထားပါမယ်ရှင်"

အရေးပေါ်လူနာတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် အခန်းထဲမှာ ဆရာဝန် ဆရာမတွေမှာ လည်း မအားလပ်ရပါ။ ခိုင်ဝတ်မှုန် အသံမှာ လည်း တုန်ယင် ကြေကွဲလျက်။ အမေ့အတွက် ဆေးချက်ချင်းရမှ ဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်မိခင်အတွက် ပူပင်သောကကြောင့် သူတစ်ပါးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာကို သူမ မသိတတ်နိုင်တော့ပါ။

"ဟာ! ဘာတွေလဲ၊ ဆေးရုံလာတက်တာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပါဘူးလား။ ကိုယ့်မအေကဖြင့် အသည်းအသန်ကြီးနဲ့ "

တာဝန်ကျဆရာမလေးက စိတ်တိုတိုဖြင့် အော်ထုတ်သည်။ ဆရာမကိုလည်း အဆိုးမဆိုသာ။ သူတို့ ခမျာ ရက်ကန်းရက်သည့် ရက်လွန်းလို့ ဖျပ်! ဖျပ်! နှင့် ဇယ်စက်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေရပါသည်။

ခိုင်ဝတ်မှုန်ကလည်း ဇွဲမလျှော့ပါ။ အဆောင်(၂) ခုတင် တစ်လုံးပေါ်မှာ မေမေခမျာ ဆေးအချိန်မီ ကုသခွင့်မရပါက၊ သူမ ဆက်မတွေးဝံ့တော့။

"ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မတို့ သားအမိက ခရီးသွားတွေပါ။ ခရီးသွားရင်း ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ တကယ့်ကို အခက်အခဲဖြစ်နေလို့ ပါ ဆရာမရယ်။ ဒီဆွဲကြိုးကို ယူထားပါနော်။ ဆရာမတို့ အာမခံမှ ဆေးဆိုင်က အကြွေးပေးမှာ မို့ပါ။ စိတ်ချပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်မဆွဲကြိုးက အစစ်ပါရှင်။ မနက်ကျ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကျွန်မ ငွေရှာပါ့မယ်နော်။ ကူညီပါ ဆရာမရယ်"

အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဆရာမမှာ ကြောင်တစ်ကောင်လို တစာစာ တောင်းပန်ငိုကြွေးနေသည့် ခိုင်ဝတ်မှုန်ကို စိတ်မရှည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

"ရပ်ကြည့်တော့လည်း အပျံစား။ ဒါနဲ့ များ ပိုက်ဆံမရှိဘူးတဲ့ "

စပို့ရှပ်မိတ်ကပ်ရောင် အကောင်းစားနှင့် အနက်ခံ လုံချည်လှလှဝတ်ဆင်ထားသည့် ခိုင်ဝတ်မှုန်ပုံစံက တကယ်လည်း ဆင်းရဲသားပုံမပေါက်။ မိခင်အတွက် သောကတွေ ဖိစီးနေရသည့် ကြားမှ ပင် သူမအလှတွေက ဝင်းဝင်းပပ။ (၁၈)နှစ်အရွယ် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပေါ့။

"ကဲ! ဆရာရေ၊ ဒီလူနာရှင်က ပိုက်ဆံမရှိလို့ တဲ့ ။ ဆေးအကြွေးရော

င်းပေးဖို့ ဒီဆေး လက်မှတ်မှာ အာမခံပေးပါတဲ့ ။ ဆရာသဘောပဲနော်
... ထိုးချင်ထိုး မထိုးချင်နော် "

ဆရာမက အနီးမှ ဆရာဝန်သို့ ဆေးစာရွက် ကမ်းပေးလျှင် ထိုဆရာ
ဝန်က ချက်ချင်းပင် စာတစ်ကြောင်း ကောက်ခြစ်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပေး
လိုက်ပါ၏။ ခိုင်ဝတ်မှုန်သို့ ထိုစာရွက်လှမ်းပေးတော့ သူမ
တစ်ရှိန်ထိုးပြေးထွက်ခဲ့သည် ။ လောလောဆယ် မည်သူ့ကိုမှ အလေးအ
နက်မထားနိုင်။ သူမရင်ထဲမှာ မီးလိုပူနေသည် က မိခင်အတွက် သော
ကများ သာ။

"မေမေ ... မေမေ"

ခိုင်ဝတ်မှုန်ရင်ထဲမှာ မိခင်အတွက် အဆမတန် နာကျင် ကြေကွဲနေမိ
ခဲ့သည် ။

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ မေမေရယ် ...

ချစ်ခင်ပွန်းသည် ကြောင့် နှလုံးသားတွေ ကြေကွဲ မှုန့်ညက်နေရသ
ည့် မေမေခမျာ Stroke (လေဖြတ်ခြင်း)က ထပ်မံ ဖိစီးနှိပ်စက်ခံခဲ့ရသည်
။

ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသဖွယ် ဖြစ်နေရကာမှ မိ
ခင်က သတိပြန်လည်မလာသေး။ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ကြိုးတွေ ပိုက်တွေဖြင့်
မိန်းမောနေရှာသည့် မေမေအသွင်က မကြည့်ရက်စရာ။

ဆေးရုံခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ မေမေက အသည်းအသန် လူမမာ။ ခိုင်
ဝတ်မှုန်, ခုတင်ဘေးမှ ထိုင်ခုံလေးပေါ်မှာ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း
မေမေ့ကို မျက်ရည်ပြည့် မျက်ဝန်းများ ဖြင့် မမှီတ်မသုန် ထိုင်ကြည့်နေမိ
သည်။ ။

မျက်စိဖွင့်ပါတော့ မေမေရယ်။ သမီး တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါ
နဲ့။ ။ လောကအလယ်မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်းရယ်။
မျက်နှာစိမ်းတွေကြားထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရယ်။ မျက်စိကို
အပြီးမှီတ်မသွားလိုက်ပါနဲ့ နော်။

ဆောင်းတွင်းပေမယ့် ခိုင်ဝတ်မှုန် ချမ်းရစီးရမှန်း မသိ။ ဆွယ်တာတ
စ်ထည် ဝတ်ထားတာလည်း ဘယ်အမြင်မတော်သူက ပေးတာမှန်းမသိ။

ဘဝကို ဝရန်းသုန်းကားနှင့် နှစ်ယောက်အတူ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြရ
လို့ သူမတို့ သားအမိမှာ ဘာမှ ဟုတ္တိပတ္တိမပါခဲ့နိုင်။ အဝတ်ကလေး နှစ်
စုံစီလောက်နှင့် ငွေလေး နည်းနည်းပါးပါးဟာလည်း သွားလိုရာ ခရီးသို့
မရောက်မီ ကုန်ပြီ။

"ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ဘိုကလေးမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီကိုဆို နင့်အ
ဖေ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး။"

သူမတို့ နေခဲ့သည့် မုဒုံမှ ဘိုကလေးအထိ ပြေးရမည့် ခရီးမှာ ယခု
တော့ မေမေက အသည်းအသန် လူမမာ။ မနက်က ခိုင်ဝတ်မှုန်
ကိုယ့်ဆွဲကြိုးကို ရောင်းလိုက်သည် မို့ ငွေရေးကြေးရေးကတော့ မပူရ
တော့။ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယလေးများကိုလည်း ဘေးမှ လူတွေ၏
အကူအညီနှင့် ဝယ်ရသည်။ ။

သို့သော် ခိုင်ဝတ်မှုန် အားမရှိပါ။ သူမ၏ မေမေ ဒေါ်ခင်မေအေး သ
တိလစ်နေသည် မှာ နှစ်ရက်တိုင်လေပြီ။ ပိုက်မျိုးစုံနှင့် ဆက်သွယ်ပေး

ထားပြီး ဆရာဝန် ဆရာမတွေ အစွမ်းကုန် ကုသပေးနေသည့် ကြားမှ
မေမေ သတိပြန်လည်မလာခဲ့ပါ။

အားငယ်လိုက်တာ မေမေရယ်။ ဝတ်မှုန် အားငယ်လိုက်တာ ...

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားရယ် ... မေမေ့ကို မသေပါစေနဲ့ ဦး ဘုရား၊ တပ
ည့်တော်မမှာ ဒီမေမေ တစ်ယောက်တည်းပဲ အားကိုးစရာရှိလို့ ပါ။

ခိုင်ဝတ်မှုန်မှာ ထမင်းမှန်း ဟင်းမှန်းပင် မသိတော့။ မေမေလည်း
ဘာမှ မစားရရှာဘူးလေ။ နှစ်ရက် နှစ်ညလုံးလုံး ခုတင်ပေါ်မှာ သတိလ
စ်နေသည့် မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး ခိုင်ဝတ်မှုန်လည်း မလှုပ်မယှက်။ အငိုရုပ်
တုလေး ဖြစ်နေရပြီ။

"ကလေးမ၊ အိမ်ကို လှမ်းကြောင်းကြားလေ။ ကလေးမ၊ တစ်ယော
က်တည်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ"

ဘေးခုတင်များမှ လူနာစောင့်တွေ လူနာရှင်တွေက
ကူညီဖေးမရှာကြသည်။ ခိုင်ဝတ်မှုန် ဘာစကားမှ ပြန်ပြောစရာမရှိ။ ကို
ယ့်ဘဝရဲ့ ငယ်ကျိုးငယ်နာများကို ယခုမှ တွေ့သည့် လူစိမ်းတွေအား
ပြောမနေချင်။

"ကလေးမ၊ လာ ... ဒီမှာ ထမင်းတွေ အများကြီးပဲ။ သမီးမေမေ ပြန်
ကောင်းလာမှာ ပါကွယ်။ အဒေါ်ညီမတုန်းကလည်း သုံးရက်တောင် သ
တိလစ်နေတာ၊ အခုပြန်ကောင်းလာတာပဲ။ ဒီက ဆရာဝန်တွေက တော်
ရှာပါတယ်။ ဆေးတွေကလည်း အစွမ်းထက်သလား မမေးနဲ့ ၊ ဆေးစရိ
တ်တွေကတော့ ကြီးတာပေါ့လေ။ ဒါကလည်း ရောဂါတစ်ခုဖြစ်လာရင်
ကုန်ရမှာ ပဲ မဟုတ်လား။ လာပါ ... ကလေးမ၊ ထမင်းလေးတော့ စား
လိုက်ပါ။ သမီး ခုထိ ဘာမှ မစားသေးဘူး။ တော်ကြာ ကိုယ်ပါ လဲလိမ့်မ
ယ်"

"ဆရာဝန်တွေအကုန်လုံး သဘောကောင်းကြတယ်နော်။ တို့ ဆရာမတွေကမှ အော်သေး ဟောက်သေးတယ်။ အေးလေ၊ သူတို့ ကတော့ လူနာတွေနဲ့ အမြဲဆက်ဆံနေရတာမို့ အော်သင့်တဲ့ အခါ အော်ရမှာပဲ"

"ဟို၊ဆရာဝန်လေးက ပိုသဘောကောင်းသေးတယ်။ ကလေးမ ဆေးလက်မှတ်ကို အာမခံပေးတဲ့ ဆရာဝန်လေ။ ဟိုရုပ်ချောချော ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ ဘယ်သူဟဲ့"

"ဪ၊ နာမည်ခပ်ဆန်းဆန်းနဲ့ ပါ။ ဒေါက် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၊ ဟဲ့ ... သူက တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာရင် ပြောင်းရတော့မယ်ဆိုပါလား"

တစ်ဖက်ခုတင်များမှ လူနာရှင်များ ၏ စကားကို ခိုင်ဝတ်မှုန် သိမှတ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေမေအတွက် ပူပင်ရလွန်းသဖြင့် သူမ၏ နှလုံးသားတွေ ထုံကျင်သွားပြီ ထင်ပါသည်။ မည်သူ့ကိုမှ ကျေးဇူးတင်ဖို့ သတိမရ။

သားအမိ နှစ်ယောက်တည်း ဘဝ၏ လောကဓံများကို အံခဲ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရာမှ ယခု မေမေက သံသရာခရီးရှည်ကြီးကို ထွက်ခွာတော့မှာလား။ ရင်ထဲမှာ သူမ ဘယ်လိုမှ တရားနဲ့ မဖြေနိုင်။ မခံစားနိုင်။

ခါးသက် စိမ်းရှလွန်းလှသည်။ ကျန်ခဲ့ရမည့် သူမအတွက် ရှေ့ခရီးကလည်း ကန္တာအလယ်က လွင်တီးခေါင် ဘယ်နေရာမှာ သူမ ရင်ကွဲနာကျပြီး လဲကျသေဆုံးရမှာလဲ။

သုံးရက်ကြာလည်း မေမေ သတိပြန်လည်မလာခဲ့ပါ။ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တာတဲ့။ ဆေးဝါးတွေ ကောင်းလွန်းပေမယ့် ဆရာဇီဝက တောင် ဆင်းကုလို့ မရနိုင်သည့် ‘သေခြင်းတရား’ကို ခိုင်ဝတ်မှုန်၏ မေမေ ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။

ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး အမိုး ပွင့်လန်ထွက်သွားသလို ကောင်းကင်ကြီး
တစ်ခုလုံး ပြိုပျက် ဝိကျလာသလို ခံစားလိုက်ရပြီး ခိုင်ဝတ်မှုန် မေမေ့ကို
ယ်ပေါ်သို့ ပြုလဲကျသွားခဲ့ရပါသည်။ ။

အခန်း(၂)

"ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ... သေတော့မှာ ပဲ။ အို !"

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ထွက်ခွာစ အမြန်ရထားကြီး၏ အထက်တန်း
တွဲတစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည့်
ကောင်ချောလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ရထားတစ်စင်းလုံး
ရင်တုန်သွားကြ၏။

"တော်တော် ခက်တဲ့ ကောင်လေးပဲ၊ လူ့ပြည်မှာ မနေချင်တော့ဘူး
ထင်တယ်"

လူတကာ၏ ဩဘာသံများကို နားထောင်ရင်း အတာတစ်ယောက် ခ
ပ်တည်တည်ပဲ၊ သူ တွေ့လိုသူကို ရှာလိုက်သည် ။

ဟော ... တွေ့ပြီ။

ယခုထိ ရထားပြတင်းမှ ဘဲငန်းကြီး အစာနင်နေသလို လည်လိမ်ပြီး
အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်နေသူမှာ သူပဲမဟုတ်လား။ သူ့ထံသို့ အတာ ခပ်သွ
က်သွက် လျှောက်သွားလိုက်သည် ။

"ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က အတုကို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြန်ကြည့်
သည် ။

"ငါ့ကို မင်းသိလို့ လား"

သွားဖြူတန်းလေးပေါ်သည့် အထိ အတာ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ။

"သိပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် အတာပါ။ ဆရာမကြီး လွှတ်လိုက်တာပါ"

"ဪ၊ ဒါဖြင့် ဆရာမနော်ဂျူး လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ ကျွတ် ! ဆရာမ နှယ်၊ ကလေးထိန်း ထမင်းချက်ဖို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှာပေးပါဆို မှ မင်းသားကို လွှတ်လိုက်တယ်။ နေစမ်းပါဦး ... မင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ် ကိုရော မင်းသိရဲ့ လား။ မင်းသားခန့်ဖို့ အင်တာဗျူးခေါ်နေတာ မဟုတ်ဘူး နော်"

ကုတ်ထောက်ဆံပင်ရှည် ဆံနွယ်လှလှနှင့် နှုတ်ခမ်းရဲရဲကောင်လေး ဟာ မျက်ခုံး မျက်လုံး နှာတံကလည်း လှပါတိ။ ရှည်သွယ်သောအရပ်က ခပ်ကိုင်းကိုင်း။ အသားကလည်း တော်တော်လှပါ၏။ အဖြူနှင့် အဝါ ရောနေသည့် အသား။ ကောင်လေးကို ဒေါက်တာ မယုံသင်္ကာဖြစ်ပုံရ၏ ။

အတာ ဟက်ခနဲ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ဖြေရင်းရသည် ။

"ကျွန်တော် ... ထမင်းချက် ကလေးထိန်းအလုပ်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခိုင်းကြည့်ပါ။ မကြိုက်ဘူးဆိုမှ အလုပ် ဖြုတ်ပါ ဒေါက်တာ။ ခုတော့ ကျွန်တော် ထိုင်ပါရစေ။ ပြေးရလွှားရနဲ့ ကျွန်တော် မောလှပါပြီ"

ဒီတော့မှ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က အတာ့ကို ထိုင်စေ၏။ အတာနှင့် ဒေါက်တာကြားမှာ တော့ သားကလေး ကြင်နာမြတ်နိုးဦး။ ကလေးငယ် အား အတာ ပြုံးပြပွေ့ချီလိုက်သည် ။

"သားသားက ဆိုးတော့ နည်းနည်းဆိုးတယ် အတာ။ ကိုယ်ကလည်း အမိမဲ့သားဆိုပြီး ... အေးလေ"

ကလေးရှေ့မို့ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့၏ စကားသံတို့ တစ်ဝက်တစ်ပျက် နှင့် ရပ်သွားပေမယ့် အတာ ခံစားနားလည်မိပါ၏။ သားကိုပွေ့ချီထားသည့် လက်တို့ ပိုတင်းရစ်မိလေသည် ။ ကလေးက အတာ့ကို နှစ်လိုခင်မင်စွာ မော့ကြည့်ပြီး ...

"ဦးဦးနာမည် ဘယ်သူလဲဟင်၊ ဦးဦးက ချောတယ်နော်၊ မော်ဒယ်ဘွဲ့ငါး လုပ်ပါလား"

ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးပေမယ့် ခေတ်ကလေးပီပီ သားက လူသွက်။ သူဆိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုနေရာမျိုးတွေလဲ။

"သားသားကမှ လူချောပါကွာ၊ ဦးဦးက မချောပါဘူး။ တချို့က အခြောက်နဲ့ တူတယ်လို့ တောင် ကဲ့ရဲ့ ကြတယ်"

"တူပါဘူးဗျာ၊ အခြောက်နဲ့ တူပါဘူး။ ဟို ... ဟို ဖေဖေရည်းစား အန်တီရင်ရင်ထက်တောင် ချောသေး"

သားသား၏ စကားကြောင့် အတာ့မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသလို ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့လည်း တွန့်ခနဲ ဖြစ်ရပါ၏။ ဒီကောင် ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်တောင် ရှက်ရသလား။ ဂျင်းအင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဖိုသီဖတ်သီကြားမှ ပင် စတိုင်မိလှသည့် ကောင်ချောလေးကို သူမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ဧကန္တ မိန်းကလေးနှင့် နှိုင်းလို့ ရှက်တယ် ထင်ပါရဲ့ ။

"သားသား၊ ဦးဦးကို မိန်းမနဲ့ မနှိုင်းရဘူးလေ။ အဲဒါ အခြောက်လို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပေါ့ကွ။ လာ ... သားသား၊ ဒီပြတင်းကနေ ရှုခင်း

တွေကြည့်"

ရထားက ညနေငါးနာရီလောက်မှ ထွက်သည် မို့ နေက ဝင်လှလှ။
ညနေရှုခင်းက အိပ်တန်းပျံ့ငှက်တွေနှင့် လှမှ လှ။

ယခုတော့ ကလေးက ပြတင်းပေါက်နားသို့ ရောက်သွားသည် ။ သုံး
ယောက်ထိုင်နေသည့် ကြားထဲ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က ထွားထွားကျိုင်း
ကျိုင်းမို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထိထိကပ်ကပ်၊ ထွေးထွေးယှက်
ယှက် ဖြစ်နေတော့ အတူပုံစံက မနေတတ် မထိုင်တတ် စိတ်အိုက်နေ
သည့် ပုံ။ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ မျက်ခုံးရှုံ့သွားရ၏။

"ဟေ့ကောင် အတာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဟို ... ဟို ကျွန်တော့်မှာ ဝဲတွေပွေးတွေနဲ့ မို့ပါ ဆရာ။ ဆရာ့ကို ကူး
မှာ စိုးလို့ ပါ"

"ဘာ! ပွေးတွေ ဝဲတွေ ဟုတ်လား၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကလေးကိုမရောက်
ခင် မင်းကိုအရင်ဆုံး ဆေးကုမှ ပါ။ ကဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ လဲ၊ ပြစမ်း! မင်း
ဝဲတွေ ပွေးတွေက ဘယ်အနားမှာ လဲ"

အ တ ၁မ ၂၁ ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်စူးနေရ၏။
သွားလေးပြီးပြရပြန်ပါသည် ။

"ရ ... ရပါတယ်ဆရာ၊ လိမ်းဆေးလေးသာ ပေးပါ၊ ကျွန်တော့်ဘာ
သာ လိမ်းပါ့မယ်"

"အေး၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော။ အင်္ကျီတွေ ဘောင်းဘီတွေ ဖောက်ပြီး
တော့လည်း မင်းပွေးက မကူးနိုင်လောက်ပါဘူး။ ငါမရွံ့ပါဘူးကွာ။ ဒါပေ
မဲ့ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကတော့ ဂရုစိုက်ဟေ့။ ငါက ဆရာဝန်ပီပီ
ကျန်းမာသန့်ရှင်းမှ သဘောကျတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

အတာမှာ သူနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် မနေချင်လို့ ကာဗာယူမိကာမှ ကောင်းကောင်း နှိပ်ကွပ်ခံနေရ၏။ ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ် ငြိမ်နေရ၏။ လူချင်းကတော့ ထိကပ်နေရမြဲ။ ဆောင်းမကုန်သေးသည် မို့ ရထားပေါ်မှာ ချမ်းလာတာလည်း အမှန်။ အတော့မှာ ဂျင်းဂျာကင်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီသာ ဝတ်ထားရသည် မို့ အအေးဒဏ်က ပိုလာ၊ နှိပ်စက်လာ၏။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့မှာ သား၏ ဖခင်ပီပီ သူ့ရှေ့မှ အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ကလေးအတွက် အနွေးထည်ထုတ်ယူကာ ဝတ်ပေးနေသည် ။ နောက် သူ့အတွက် ဂျာကင်တစ်ထည် ထုတ်ဝတ်ရင်းက အတော့ကို လှမ်းမေးသည် ။

"ဟေ့ကောင်၊ ဆွယ်တာတစ်ထည်လောက်တော့ မင်းဝတ်ဦးမှ နဲ့ တူတယ်။ ဂျင်းက မနွေးဘူး"

"ရပါတယ် ဆရာ"

"မရနဲ့ ၊ ရော့၊ ဒီစောင်ယူထား။ မင်းကြည့်ရတာ အရမ်းချမ်းနေပြီ"

ဒေါက်တာပေးသည့် ကိုရီးယားဝှမ်းစောင်ကို အတာယူပြီး ခြုံလိုက်မှ လူက အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်သွား၏။

"မင်းကို တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ တွေဟာ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း အတူသွားကြမယ့်သူတွေ။ ဒီတော့ မင်းရဲ့ ဗရုတ်သုတ်ခပုံစံတွေတော့ ပြင်ဦးကွ"

"ဗျာ!"

"မင်းဝတ်ပုံစားပုံက ဂျလေဘီဆန်နေတယ်။ ဥပမာ ငါ့ကိုကြည့်! ငါဘယ်လောက်စမတ်ကျသလဲ၊ လူယဉ်ကျေးပုံတော့ ပေါက်အောင် ဝတ်ရမယ်"

ဒေါက်တာစကားကြောင့် အတာ သူ့ကို အယောင်ယောင် အမှားမှားကြည့်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ရေဆေးပြီး ကော်ပတ်စား ပါလစ် တင်ထားသည့် နှယ်။ သူ့အသွင်က သန့်သန့်ခန့်ခန့်။ ရုပ်လက်ရှည်နှင့် ကချင်ပုဆိုးက လိုက်ဖက်ညီနေပြီး အပေါ်က ဂျာကင်ကတော့ ထားပါ တော့။ ဆံပင်ကလည်း သေသေသပ်သပ်။ ဘာတွေလိမ်းပြီး ဘယ်လိုဖြိုး ထားသည် မသိ။ ဆံပင်တွေက ပုံသွင်းထားသည့် နှယ် လှလှပပ။

အတာ မိမိပုံစံကိုမိမိ ပြန်ကြည့်မိပြန်၏။ ဆံပင်ကလည်း ဖရိုဖရဲ၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီကလည်း ဖရိုဖရဲ၊ လူတစ်ယောက်ထက် စာခြောက်ရပ်နှင့် များ ပိုပြီးတူနေလေမလား။ အတာ သူ့ကို အားငယ်စွာ မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

"ဖေဖေကလည်း ဗျာ၊ အလကားနေရင်း ဦးဦးကို ဆူနေရပြန်ပြီ။ ဖေဖေက အဘိုးကြီးပဲ၊ အဘိုးကြီးလို ဝတ်မှာ ပေါ့။ ဦးဦးကမှ မိုက်တာ"

"အေးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ အတာ့ကို ပုံစံပေးရဦးမယ်၊ ပုံသွင်းပေးရဦးမယ်။ မင်းဗလက ပိန်နေတယ်။ အလေးတွေ ဝိတ်ပြားတွေ မ၊ခိုင်းရဦးမယ်။ ငါက မင်းကို ငါ့ညီလို့ ပြောထားမှာ ကွ။ ငါနဲ့ အသွေးအမွှေးတူအောင် လုပ်ပေးရမယ်"

ဘုရား! အလေး မ၊ခိုင်းမတဲ့ ။ ဝိတ်ပြား မ၊ခိုင်းမတဲ့ ။ အမြန်ရထားကြီးထဲ ဇောချွေးတွေ ပြန်လာသည့် အတာမှာ တုန်တုန်ယင်ယင် အသံများ ထွက်လာရသည်။

"နေ ... နေပါစေ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က ကလေးထိန်း ထမင်းချက်အလုပ်ပါ။ မင်းသားလျှောက်ဖို့ မှ မဟုတ်တာ။ နောက်ပြီး ဆရာညီလို့ လည်း ပြောမထားပါနဲ့ ။ အမှန်တရားဆိုတာ တစ်နေ့ကျပေါ်မှာ ပါ။ တပည့် ဒါမှ မဟုတ် သူရင်းငှား အလုပ်သမားလို့

ပဲ ပြောလိုက်ပါ ဆရာ"

"ဒီမှာ အတာ၊ မင်းတာဝန်က ငါ့ပြောစကားကို နားထောင်ဖို့ ပဲ။ ငါ့မှာ လူတန်းစားခွဲခြားတဲ့ စိတ်ဓာတ် မရှိဘူး။ ငါ့အတွက် သားအတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်တစ်ယောက် လိုအပ်လို့ ခေါ်ရရှာရပေမယ့် မင်းကို ငါ ဖိနှိပ်နှိပ် မဆက်ဆံဘူး။ ငါ့ညီလေးတစ်ယောက်လို ငါ့သွေးသား တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံမှာ ပဲ။ မင်းကလည်း ငါ့ကို ကိုယ့်အစ်ကို တစ်ယောက်လို၊ သားကို တူလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ။ ဒါဆို ငါတို့ ဟာ မိသားစုတစ်ခုလို နွေးထွေးလုံခြုံသွားမှာ ပဲ။ အဝတ်အစားတွေက အစ ငါတို့ နဲ့ ဟာမိုနီဖြစ်နေအောင် မင်းကိုဆင်ပေးမှာ ။ အားငယ်စိတ်တွေ မဝင်ပါနဲ့ ကွာ။ ငါတို့တွေ မိသားစုလို နေကြတာပေါ့။"

အတူပခုံးကိုဖက်ကာ သူ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ပြောနေတော့ အတာ စိတ်အိုက်နေရသည် ။ သားသားကပါ ဝင်ပြီး သြဝါဒတွေ ခြွေနေသေးသည် ။

"ဟုတ်တယ်၊ သားသားနဲ့ ဦးဦး မိသားစုလိုနေကြမယ်။ သားသားမှာ ဖေဖေပဲရှိတော့ ဦးဦးက မေမေလုပ်ပေါ့။ ဗီဒီယိုထဲမှာ ပြေတီဦးတို့ နေတိုးတို့ တောင် မိန်းမလုပ်သေးတာ။ သူတို့ က မိန်းမအစစ်တွေထက် ပိုချောတယ်"

"အင်"

သားသားပြောကာမှ ပိုဆိုးနေသဖြင့် အတာ မျက်နှာမထားတတ်ဖြစ်နေလျှင် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့က ပြုံးနေသည် ။ ဒီကောင် တော်တော်ရှက်တတ်တာပဲ။ ချောတာကလည်း မိန်းမချော ချောတယ်၊ ပုံစံကတော့ သူဌေးသားတစ်ယောက်လိုပဲ။ ဧကန္တ သူ့အိမ်က စီးပွားပျက်သွားလို့ ငါ့ဆီ အလုပ်လာလုပ်တာ ထင်တယ်။ မင်းကံကောင်းပါတယ် အတာ။

ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ငါတို့ သားအဖက လူတန်းစား မခွဲတတ်တဲ့
အပြင် မိသားစုဘဝကို ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေကြတဲ့ သူတွေမို့ပါ။

ရထားကြီးကတော့ ဝင်သွားသည့် ရှင်နေမင်းကို လက်ပြနုတ်ဆက်
ရင်း လောကကြီးထဲ စိန်ခေါ်တိုးဝင် မောင်းနှင်နေလေဆဲ။

အခန်း(၃)

ဆေးရုံနှင့် မနီးမဝေး တစ်ထပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံးမှာ ဒေါက်တာ နောင်ဖွဲ့ နေရသည်။ ဆရာဝန် အစဉ်အဆက် ငှားနေခဲ့ကြသည့် အိမ်မို့ ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ ပါ အဆင်ပြေပြီးသား။ အိမ်ရှေ့မှာ ဆေးခန်းဖွင့်ပြီး နောက်ဘက်မှာ လူနေလို့ ရ၏။ မီးဖိုဆောင်ကလည်း တွဲလျက်ပါရှိပါသည်။

အတာမှာ ဒေါက်တာနှင့် နေရတာ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်။ ကိုယ်က မိန်းကလေးမို့ အစစအရာရာ သတိနှင့် နေရ၏။ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ မှာ အတော့ကို ညီငယ်လေး တစ်ယောက်သဖွယ် သဘောထားသဖြင့် နေတာထိုင်တာ ဖက်လဲတကင်း။

ဟင်း ... ဒေါက်တာဟာ အခြောက်ကြီးလား မသိဘူး။ ယောက်ျားချင်းများ ဒီလောက်တောင် ဖက်လိုက်လျက်လိုက်နဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်က နည်းနည်းကျဉ်းသည် မို့ အတာနေရတာ ဒေါက်တာ့ မျက်စိရှေ့မှာ လိုလို။ ဆေးရုံဖွင့်သည့် နေ့များ ပဲ ကောင်းသည်။ ဒါတောင် ဒေါက်တာက ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်မို့ နေ့တိုင်း ခွဲရတာမဟုတ်။

အိပ်ခန်းယူကြတာကစပြီး ပြဿနာ။ အိမ်မှာ အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းတည်း၊ အခန်းကျယ်ကြီး။ မူလဆရာဝန်က မိသားစုမို့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း ပဲ ရှိတာလားမသိ။ တကယ်လည်း တစ်ထပ်တိုက်လေးမို့ ကျဉ်းတာပါပဲ။

။ ရှေ့ခန်းတစ်လျှောက်လုံးကို ဆေးခန်းလုပ်ထားသည် မို့

နောက်ဘက်မှာ ဧည့်ခန်း၊ စာကြည့်ခန်း၊ စတိုးခန်းနှင့် အိပ်ခန်းက တစ်ခန်း။

ကပ်ရပ် မီးဖိုဆောင်လေးထဲမှာ တော့ ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုအပြင် ရေချိုးခန်း၊ သန့်စင်ခန်းလည်း တွဲထားပါသည်။ အိမ်လေးက ချစ်စဖွယ် ကောင်းပေမယ့် ကျဉ်းတာအမှန်။

"ဟေ့ကောင် အတာ၊ အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းတည်းဆိုတော့ ငါတို့ အတူအိပ်ကြတာပေါ့။"

ဒေါက်တာက သဘောရိုးနှင့် ပြောပေမယ့် အတာ တုန်လှုပ်စွာ အကြောက်အကန်ငြင်းပုံက ယခုပင် ကမ္ဘာပျက်တော့မည့် နှယ်။

"ဟာ! ဆရာ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်က အအိပ်ကြမ်းတယ်။ အနားမှာ ရှိတဲ့ လူကို အကုန်ကန်ချတာဆရာ"

"အောင်မာ! ကန်ရဲကန်ကြည့်ပါလား၊ ငါကလည်း ပြန်ပြီးကန်မှာပေါ့ကွ"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ တစ်နေ့လုံး ကိုယ့်အလုပ်တွေ ကိုယ်စီလုပ်ပြီးကြတဲ့ အခါ ညဘက်ကျ အပြည့်အဝ အနားယူချင်တာပေါ့"

"အေးလေ၊ နားလေ၊ မင်းကိုလည်း ငါကညဘက်ကြီး အလုပ်တွေ မခိုင်းပါဘူး"

"ဒီ ... ဒီလိုပါဆရာ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်သမားဆိုတော့ အလုပ်ရှင်နဲ့ အတူမနေရဲလို့ ပါ။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လို့ ပါဗျာ။ ဆရာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါ"

"ဟကောင်ရ၊ ငါ့မှာ သားတစ်ယောက်နဲ့ လေ။ ငါ့သားကို ငါနဲ့ အတူအိပ်ချင်တာပေါ့ကွ"

"အိပ်လေ ဆရာ၊ အိပ်ပေါ့"

"အေး၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးရဲ့ ကရိုကထကျ မင်းလုပ်ရမှာ ။ ငါကအရမ်း ပင်ပန်းတာ။ အိပ်ရေးပျက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါက ညဘက်ဆိုလည်း ဆယ့် နှစ်နာရီတစ်ချက်မှ အိပ်ရတယ်၊ ဒီကြားထဲ ဆေးရုံက အရေးပေါ်ရင်ပေါ် သလို လာခေါ်တော့၊ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်း ငါတို့ နဲ့ တစ်အိပ်ရာတည်း မအိပ်ချင်ရင် ခုတင်တစ်လုံး ထပ်သွင်းလိုက်မယ်။ အခန်းက အကျယ်ကြီးပါ"

"မဖြစ်လို့ ပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာ သပ်သပ်နေပါရစေ။ ကလေးအတွက် ကျွန်တော် အမြဲအဆင်သင့် ရှိနေပါ့မယ်"

"မင်းအတွက် အခန်းပေးစရာ မရှိဘူးကွ"

"ရတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် စတိုခန်းကိုရှင်းပြီး နေမယ်"

"ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ၊ သားကို ငါ့အခန်းမှာ သိပ်မယ်။ သိပ်တာပြုတာကတော့ မင်း၊သိပ်ပေါ့။ သေးတည်တာက အစ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မအိပ်ခင် အကုန်လုပ်ပေးသွားပါ့မယ်"

အိပ်ခန်းကိစ္စ အဆင်ပြေသွားမှ အတာ သက်ပြင်းချရသည် ။

နောက် ဘာပြဿနာတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲ၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ရမှာ ပါပဲလေ။

လောလောဆယ် ဈေးတွေ ဘာတွေ သွားစရာမလိုသေး။ ဒေါက်တာ ဆေးရုံမှ နှုတ်များက ဟင်းသီးဟင်းရွက် အသားငါးတွေ ဝယ် လာပြီး

ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပေးသွားကြသဖြင့် အတူ တာဝန်က အဆင်ပြေ
အောင် ချက်ပြုတ်ပေးရုံ။

မနက်ခုနစ်နာရီမှာ breakfast အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် အတာ ပြုလုပ်
ပေးထားသည်။ ။ မွေးမြူရေးခြံတွေ ရှိသည် မို့ နွားနို့နှင့် ကြည်ဥကတော့
အလျှံပယ်။ ဒီမနက်စာ ကော်ဖီနှင့် ကြက်ဥဟပ်(ဖ်)ရိုက်ကြော်၊ နောက်
သားအတွက် နို့ပူပူနှင့် ကိတ်၊ ကြက်ဥပြုတ်၊ ဖအေက
ကြော်တာကြိုက်ပြီး သားက ပြုတ်တာကြိုက်သတဲ့ ။

ဆရာက နံနက်စာစားပြီးလျှင် ဆေးခန်းထိုင်မည်။ ကိုးနာရီ ဆယ်နာ
ရီကျမှ ဆေးရုံသို့ ဆိုင်ကယ်နှင့် သွားမည်။ ဆရာမှာ ကားပါမလာ။ မရှိ
တာလား ထားခဲ့တာလား။ အတာမသိ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်
ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်မို့ ဆရာမှာ လည်း ကားတွေ ဘာ
တွေ ရှိချင်ရှိမည်။ ဒါတွေ အတာ စိတ်မဝင်စားပါ။ သူ့တာဝန်က ဆရာ
တို့ သားအဖကို အစစ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ ပါပဲ။

နံနက်စောစော ငါးနာရီလောက်ကတည်းက မျက်နှာသစ်၊ သွားတို
က်ပြီး အတာ မီးဖိုဝင်ခဲ့သည်။ ။ ရေနွေးအိုးတည်၊ ထမင်းအိုးတည်၊ ကြက်
ဥကြော်နေစဉ် နံနက်ခြောက်နာရီလောက်မှာ နွားနို့သည် နွားနို့လာပို့သ
ည်။ ။ တစ်နေ့ကို တစ်ဝိသာ။ ဒီလိုပဲ ကျိုထားပြီး အလျှံပယ်သုံးနေကြတာ
ပဲ။ ကြက်ဥခြံကလည်း ကြက်ဥတွေ လာပို့သည်။ ။ နောက် လူနာတွေက
ပို့တာရယ်။

အတူပုံစံက ဖလန်နယ်ကွက်၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဆွယ်တာအဝါ၊ နု
ညက်ဖွေးဥနေသော အသားမှာ ကလောရောက်တော့
ပန်းနုရောင်ပြေးချင်ချင်။ ကိုယ်က ယောက်ျားယောင်ဆောင်နေ ရပေမ
ယ့် မျက်နှာအသားအရေ မပျက်အောင် မိတ်ကပ်မလိမ်းပေမယ့် Cream

လူးရသည်။ ။

မျက်နှာကလေး စိုနုနေတာတွေ မတတ်နိုင်။ အသားမပတ်အောင် ကာကွယ်ရတာပါ။ ညဘက်မှာ သနပ်ခါးလိမ်း၊ နေ့ဘက်မှာ Cream လိမ်း။ ခေါင်းစွပ်ကလည်း အဝါ။ မနေ့က သူမမှာ ရှိသည့် လက်ကျန်ငွေ လေးနဲ့ ဆရာမကို ဝယ်ခိုင်းတာပါ။

"ဆရာမ၊ အတူအတွက် အနွေးထည်၊ ခေါင်းစွပ်နဲ့ ဝှမ်းဘောင်းဘီ လေးဘာလေး ပေါပေါလောလောထဲက ဝယ်ပေးပါနော်။ ဒီငွေနှစ်သောင်းနဲ့ နှစ်စုံသုံးစုံရအောင် ဝယ်ပေးပါ။"

ဆရာမတွေက အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် ကောင်ချောလေးကို ဒေါက်တာညီအဖြစ် ခင်မင်ကြပါသည်။ ။

"ဟာ ... အတာကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုဆီက ပိုက်ဆံတောင်းလေ။ အဝတ်အစားဝယ်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်ဒြပ်နဲ့ ညီအောင် ဝတ်မှ ပေါ့။"

အတာ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိမို့ ဆရာမတွေကို မချီပြီးလေးနှင့် ...

"ညီဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်က ဖအေတူ မအေကွဲပါ။ ခိုင်းဖို့ ခေါ်လာတဲ့ ညီမို့ အခွင့်အရေး မယူရဲပါဘူး။ ခုလိုခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးထားတာတောင် လွန်လှပြီ၊ ဆရာမတို့ ဆီက တယ်အေးသဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လို အောက်သားတွေအတွက် တော်တော် အခံရခက်တာပဲ။"

ဆရာမလေးတွေမှာ ဒေါက်တာတို့ အိမ်အတွက် လိုအပ်တာ ကူညီဖို့ ရောက်နေကြခြင်းပါပေ။ အတူစကားကြောင့် အတူကို ကရုဏာသက်သွားကြ၏။ တကယ်လည်း အတာက ဒေါက်တာကို ပြာနေအောင် ကြောက်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ညီအစ်ကို ဆိုပေမယ့် သခင်နှင့် ကျွ

နံလို။

"အေးပါ အေးပါ ... ဝယ်ပေးပါမယ်။ ဒီ ဆရာမဒေါ်နန်းမူက ဆွယ်တာစက်ရုံရှိတယ်။ သူ့ဆီမှာ ဝယ်တာဝယ်၊ တောင်းတာတောင်း၊ အလှူခံတာခံ လုပ်ရမယ်"

"ဟာ! အဲလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ ဗျာ။ ဆရာမတို့ လုပ်ပုံနဲ့ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကိုဆူပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံနဲ့ ရသလောက်သာ ဝယ်ပေးပါ"

ညနေမှာ တော့ ဆရာမလေးယောက်က အထုပ်တွေ အိတ်တွေ လာပေးသဖြင့် ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ သိသွားခဲ့ပြီး အတုကို အဆူခံခဲ့ရသည့် အဖြစ်။

"မင်းမှာ လိုအပ်တာရှိရင် ငါ့ကိုပြောပေါ့ကွ ... ခုကျ ကောင်းသေးရဲ့လား။ ဆရာမတွေ အားနာစရာ။ ငါလည်း ဝယ်ပေးမလို့ ပါ။ ကလေးက အေးတယ်၊ မင်းမှာ အဝတ်အစားလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ ပါမလာတာနဲ့ ။ မင်းက ငါဝယ်အပေးကိုတောင် မစောင့်နိုင်ဘဲကိုး"

ဆရာမတွေကလည်း အတုအတွက် ဝိုင်းပြီး ညာပေးကြပါသည် ။

"အတာက ပိုက်ဆံပေးပါတယ် ဆရာရဲ့ ၊ ဒီမှာ က ဆွယ်တာဈေးတွေ ပေါ်တယ်လေ။ သူပေးတဲ့ ငွေနဲ့ ကျွန်မတို့ ဝယ်လာကြတာပါ"

"သူက ဘယ်လောက်ပေးလို့ ခင်ဗျားတို့ က ဒီလောက်တောင် ဝယ်လာတာလဲ"

"ဟို ... အဲ"

ဘယ်လောက်ပင် ပေါ့ပေါ့၊ အတာက နှစ်သောင်းပဲပေးတာကို သူတို့က လေးသောင်းဖိုးလောက် ဝယ်လာမိကြသည် ။ ဒီကြားထဲ ဒေါက်တာ

နှင့် သားအတွက်ပါ လောကွတ်တွေချော်ပြီး ဆွယ်တာတွေ ခေါင်းစွပ်
တွေ ဝယ်လာခဲ့ကြသေး၏။ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါက်တာက အတင်းပင်
ငွေပေးလိုက်သဖြင့် ဆရာမတွေ လက်ခံယူသွားကြရသည် သာ။

အတောအတွက် အားလုံးပေါင်း လေးစုံတောင်။

"မင်းလိုတာ ငါ့ကိုပြောပေါ့ကွ။ နောက် ကျော်ပြီး မလုပ်နဲ့ ။ ငါအရမ်း
စိတ်ဆိုးတယ်"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ရောက်ကတည်းက ချမ်းတော့ ကျွန်
တော်က အအေးကြောက်တာနဲ့ "

"အဲဒီအခေါ်အဝေါ်ကိစ္စကိုလည်း ပြောင်းဦး။ မင်းကို ငါကငါ့ညီလို့
ပြောထားတာ၊ အစ်ကိုလို့ ခေါ်။ ဒါမှ မဟုတ် ကိုကိုလို့ ခေါ်"

"ကျွန်တော်က ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် ဖအေတူ မအေကွဲလို့ ပြောထား
တာ။ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းဖို့ ခေါ်လာတာလို့ ပြောထားတာမို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး
ဆရာ"

"ဟာ! မင်းတော်တော် လျှာရှည်ပါလားကွ။ သေတော့မှာ ပဲ၊ ငါက ငါ့
ညီတစ်ဝမ်းကွဲလို့ ပြောထားတာ။ စကားတွေ လွဲကုန်ပြီ"

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဒေါသတွေထွက်နေခဲ့လျှင် အတာ ဆင်ခြေတက်
စရာ စကားမရှိတော့၊ ငြိမ်ကုပ်နေရသဖြင့် ခုမှ အခန်းထဲ ဝင်လာသည့်
သားက သူ့အဖေကို အရေးဆိုနေလေ၏။

"ဖေဖေကလည်း ဦးဦးကိုမဆူပါနဲ့ ။ သနားပါတယ်။ ဒီနေ့တစ်နေ့
လုံး ဦးဦးမှာ အလုပ်တွေ ပင်ပန်းရတဲ့ ကြားထဲ ဖေဖေက တစ်မှောင့်"

"သား၊ မင်းဘာမှ မသိဘဲ ဝင်မပါနဲ့ ။ မင်းဦးဦးက လျှာရှည်တာကိုး
ကွ။ သူများကို အဝတ်တွေ ဝယ်ခိုင်းလိုခိုင်း၊ ဖအေတူ မအေကွဲလို့ ပြော

လိုပြော"

"မီးစင်ကြည့်ကလိုက်ပေါ့ ဖေဖေရာ။ လွယ်ပါတယ်"

အရွယ်နှင့် မလိုက်သည့် သားသား၏ စကားကြီး စကားကျယ်ကြောင့် အတာ ရယ်ချင်သွားသလို ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့လည်း ပြုံးမိရ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ ကြည့်ပြောလို့ ရတာပဲ။ ဖအေတူ မအေကွဲပြောရမှာ ရှက်လို့ တစ်ဝမ်းကွဲပြောတာဆိုရင် ပြီးတာပဲ။

ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ အတော့ကိုတော့ အပြီးသတ်ဆူလိုက်သေး၏။ စေတနာနဲ့ ပါ။

"ဒီအရပ်မှာ မင်းဟာ ငါ့ညီပဲ။ ငါက မင်းအစ်ကို။ ဒါက မင်းတူလေး။ ဒီတော့ လိုအပ်တာရှိရင် ငါ့ကိုပြော။ သူများကိုမပြောနဲ့ ။ အခက်အခဲရှိရင်လည်း ငါ့ကိုပဲပြော။ စကားတွေကိုလည်း မဖွာပါနဲ့ ကွာ။ ငါတို့ သုံးယောက်ဟာ တကယ့်မိသားစုတွေလို့ ပဲ မင်းရင်ထဲ မှတ်ထားလိုက်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားလို ဆက်ဆံ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်၊ နောက် သူများကို အပူမကပ်တော့ပါဘူး"

"နေဦးကွ၊ အခေါ်အဝေါ်ကိစ္စ ပြောရဦးမယ်။ မင်း ငါ့ကို အစ်ကိုခေါ်မလား၊ ကိုကိုခေါ်မလား ... ဆုံးဖြတ်"

အတာ ချွေးတွေပြန်ပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါသည် ။ မခေါ်လို့ လည်း ရမှာ မဟုတ်။ အတာစဉ်းစားပြီး တွေဝေနေစဉ် ...

"ကိုကိုလို့ ခေါ်၊ ငါကရန်ကုန်သား၊ အစ်ကိုဆိုရင် ယုတ္တိမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ် ... ကိုကိုပဲ ကောင်းတယ်။ ခေါ်ကြည့်စမ်း"

သူက အတင်းအကျပ်ခေါ်ခိုင်းလို့ အတာ ခေါ်ခဲ့ရပါ၏။

"ကိုကို"

"အား ... ငါ့မှာ ညီတစ်ယောက်ရှိခဲ့သလို ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတယ်။ မင်းအသံက နားဝင်ချိုလိုက်တာ ကွာ။ နော် ... သား"

"ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဦးဦးက အသံကောင်းတယ်၊ အဆိုတော်လုပ်ရင် ရမယ်"

မနေ့ကအကြောင်းကို တွေးတောပြီး နံနက်စာပြင်နေစဉ် ဒေါက်တာ နောင်ဖွဲ့ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည် ။ မီးဖိုနှင့် တွဲလျက် ရေချိုးခန်းမှာ သူ မျက်နှာသစ်ပြီး ထွက်ခဲ့တော့ အတုကို လှမ်းမြင်ရ၏။

ဖြူစင် နုသစ်သောမျက်နှာနှင့် စတိုင်ကျသည့် အဝတ်အစားက ယောက်ျားမဆန်၊ ချောမောနုနယ်သည့် အသွင်က မိန်းမဆန်နေ၏။ ဒီကောင် တော်တော်ချောတာပဲ။ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့ ထမင်းစားစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။

"စားတော့မလို့ လား ဆရာ ... အဲ ... ကိုကို"

"အေး ... ငါ ညကတည်းက ဆာနေတာ။ သားကို မင်းသွားခေါ်ကွာ။ ငါစားရင်း စောင့်မယ်"

အတာ သားကိုခေါ်ဖို့ ဒေါက်တာနောင်ဖွဲ့အခန်းထဲ ဝင်ရသည် ။ အိပ် ရာသိမ်း အမြင်မတော်တာတွေ ရှင်းလင်းပြီးမှ သားကို ပွေ့ချီခေါ်ခဲ့သည် ။ သားကို အတာ မျက်နှာသစ်ပေးပြီးမှ စားပွဲဆီ ခေါ်လာခဲ့၏။ သားက လည်း သူ့ဘာသာ သပ်ရပ်စွာ စားပါသည် ။

"ဟေ့! အတာ၊ မင်းလည်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ"

"စား ... ကိုကို၊ ကျွန်တော်က ထမင်းကြော်စားမှာ "

"အေးလေ၊ မင်း ထမင်းကြော်ကို ဒီယူ လာပြီး ငါတို့ နဲ့ အတူစားပေါ့။
ထမင်းကြော်လည်း စား၊ နို့လည်း သောက်၊ မင်းကြည့်ရတာ နည်းနည်း
ပိန်တယ်"

သူ့အမိန့်အတိုင်း အတာ ထမင်းကြော်ပန်းကန် ယူလာကာ အတူစား
သည် ။ နွားနို့လည်း သောက်ရပါ၏။

"ဒီနေ့ ဘာချက်မလဲ"

"ကိုကိုစားချင်တာ ပြောလေ၊ အတာ ချက်ပေးမှာ ပေါ့"

"အေး ငါက နေ့တိုင်း အသားဟင်းတစ်ခွက်နဲ့ အသီးရွက်ကြော်၊ နောက်
အရည်သောက်ဟင်း ပါရင်ရပြီ။ သားအတွက်က အမြဲ ကြက်ဥပါပါ
စေ။ ဟင်းလည်း ကလေးစားလို့ ရအောင် နူးနူးချက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို"

"သူ့ကျောင်းကို မင်းလိုက်ပို့ရင် ငါ့ဆိုင်ကယ် ယူစီး"

"ကျွန် ... ကျွန်တော် ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်ဘူး"

"ဟာကွာ၊ ညှိလိုက်တာ၊ ဒီခေတ်ထဲ ဒီလောက်တိုးတက်နေတာ၊ မင်း
ကျမှ ငါ့ညီလုပ်ပြီး ဆိုင်ကယ်မစီးတတ်ဘူးလို့ ပဲ"

"ကျွန်တော်က ကိုကို့ညီအစ်မမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်စီးတတ်ပါ့မလဲ"

"မရဘူး ... ငါအားတဲ့ နေ့ သင်ပေးရမယ်။ ကဲ၊ ဒါဆိုလည်း ကလေး
ကျောင်းပို့ဖို့ ငါ စက်ဘီးဝယ်ပေးမယ်"

"ကောင်းတယ်၊ စက်ဘီးနဲ့ ပို့တာ အန္တရာယ်ကင်းတယ်"

"ဒီနေ့တော့ တူဝရီးတွေ အဲ ... ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီနဲ့ ပို့"

နံနက်စာ စားပြီးတော့ ဒေါက်တာနှောင်ဖွဲ့ ဆေးခန်းထိုင်ရသည် ။

အတာ မနက်စာချက်ပြီး နံနက်ရှစ်နာရီခွဲမှာ သားသားကို ကျောင်းသို့
လိုက်ပို့ရ၏။ ကျောင်းနှင့် အိမ်က အဝေးသား။ ဒီနေ့တော့ ဆိုင်ကယ်က
ယ်ရီနှင့် ။ နောက်နေ့မှ စပြီး စက်ဘီးနှင့် ပို့ရမည်တဲ့ ။

သာယာလှပသည့် ကလေးမြို့၏ အေးချမ်းသည့် လမ်းတွေမှာ စက်
ဘီးစီးရမည်မို့ အတာ ကျေနပ်နေ၏။

ဒေါက်တာဟာ ကောင်းတဲ့ အခါ ကောင်းပေမယ့် ပစိပစပ်များ တာ
ခက်သည် ။
